

Arrest

nr. 344 461 van 7 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 13 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift, getiteld “RECOURS EN REFORMATION CONTRE UNE DECISION DE REFUS DE RECONNAISSANCE DU STATUT DE REFUGIE ET REFUS DE LA PROTECTION SUBSIDAIRE PRISE PAR LE COMMISSAIRE GENERAL AUX REFUGIES ET AUX APATRIDES.” en geheel opgesteld in het Frans, komt met toepassing van artikel 39/69, §1, tweede lid, 6° van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk voor, omdat het niet in de taal van de rechtspleging, in casu het Nederlands, werd ingediend overeenkomstig artikel 51/4 van diezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Aanvullende nota

Verzoeker dient op 5 maart 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij repliek voert tegen de grond van voormelde beschikking.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker verwijst naar zijn aanvullende nota en naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM die daarin wordt aangehaald. Hijzelf kan niet verantwoordelijk worden gehouden voor een mogelijke fout van zijn advocaat en indien de Raad vasthoudt aan voormelde beschikking zou zijn toegang tot de rechter op een onevenredige wijze worden beperkt, wat een schending zou inhouden van de artikelen 6 en 13 van het EVRM. Verzoeker stelt dat zijn standpunt steun vindt in het arrest Jabari/Turkije van het EHRM: de doeltreffendheid van een beroep mag niet afhankelijk zijn van een loutere formaliteit en de taalregeling die wordt aangehaald in voormelde beschikking betreft een dergelijke formaliteit. Immers schaadt hij verweerder op geen enkele wijze door zijn verzoekschrift te hebben ingediend in het Frans, aangezien verweerders diensten tweetalig zijn. Verder bevraagd, licht verzoeker toe dat hij familieleden heeft in België en in Gaza, maar niemand kent in Cyprus, waar de situatie actueel bovendien zeer onveilig is aangezien het land werd gebombardeerd in de recente oorlog tussen Israël/de Verenigde Staten en Iran.”

6. Verzoeker dient daags voor de zitting een “aanvullende nota” in “over de situatie van de verzoekende partij: Presentatie van de noodzaak om het beroep in behandeling te nemen”. Daarbij licht hij toe:

“De verzoeker verwijst in de eerste plaats naar de verschillende argumenten die in zijn beroep worden aangevoerd. De verzoekende partij heeft de eer om bij deze nota:

1. de taalkundige regularisatie van het in het Frans ingediende beroep te verzoeken;

2. het beroep ontvankelijk te verklaren;

3. te voorkomen dat een louter formele onregelmatigheid haar het recht ontnemt op een inhoudelijke beoordeling van het risico van behandelingen die verboden zijn op grond van artikel 3 EVRM.”

De Raad wijst er vooreerst op dat in artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is voorzien in het proceduristuk “aanvullende nota”, waarbij wordt geduïd: *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

Een aanvullende nota kan evenwel niet worden aangewend om een inhoudelijke repliek te ontwikkelen tegen een beschikking van de Raad, quod in casu.

Aanvullende nota's kunnen niet worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift. De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is namelijk niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken. Een aanvullende nota dient niet om het verzoekschrift uit te breiden of om te regulariseren, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Gelet op het bovenstaande, kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting en het verzoek tot regularisatie geen rekening worden gehouden.

Hierbij wordt benadrukt dat een regularisatie slechts mogelijk is in de in artikel 39/69, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen. Een verzoekschrift dat foutief werd opgesteld in het Frans, betreft geen regularisatiegrond.

Evenmin kan het volstaan ter terechtzitting algemeen te verwijzen naar de toelichtingen in de aanvullende nota. De Raad herhaalt dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door deels algemeen te verwijzen naar voormelde schriftelijke neerslag blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

7.1. Verzoeker betwist ter zitting voorts niet dat zijn verzoekschrift is opgesteld in het Frans.

De Raad verwijst ambtshalve naar artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het gebruik van de talen door de partijen die voor de Raad verschijnen en dat het volgende substantiële vormvoorschrift met betrekking tot het beroep bepaalt:

“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

[...]

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4. [...]

Het niet naleven van dit substantiële vormvoorschrift brengt aldus de niet-ontvankelijkheid van het beroep met zich mee.

De Raad wijst tevens op artikel 39/69, §1, tweede lid, 6° van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet ingediend worden in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4 van dezelfde wet.

7.2. De taalregeling vervat in artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet raakt de openbare orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met toepassing van voormeld artikel 51/4 het Nederlands als taal van de procedure werd bepaald (bijlage 26).

Bijgevolg dient het verzoekschrift, zoals het verzoek om internationale bescherming in het Nederlands werd onderzocht en de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld, ook in het Nederlands te zijn opgesteld.

Bovendien heeft de verwerende partij in de akte van kennisgeving bij de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven: *“Verder kan nog worden verwezen naar de algemene procedureregeling, meer bepaald naar de artikelen 39/69 tot 39/77 van de Vreemdelingenwet en het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij verzoeker erop attent heeft gemaakt met welke procedurele bepalingen, waaronder de taal waarin het verzoekschrift moet worden ingediend, hij rekening moest houden bij een procedure voor de Raad.

7.3. In casu is het Nederlands de taal van de rechtspleging zodat wordt vastgesteld dat het verzoekschrift, dat werd opgesteld in het Frans, niet ontvankelijk is (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.726 (c)).

Het betoog van verzoekers advocaat ter zitting, die loco de dominus litis verschijnt, wijzigt hier niets aan en vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Van de dominus litis mag worden verwacht dat zij bekend is met de relevante taalwetgeving en deze ook correct weet toe te passen. De Raad vermag de fouten van de dominus litis niet recht te zetten en het behoort ook niet tot zijn bevoegdheid om zich hierover uit te spreken, maar het komt verzoeker toe om hier desgevallend verdere stappen in te zetten.

Daar artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet van openbare orde is en de artikelen 39/18 en 39/69 van de Vreemdelingenwet stellen dat het verzoekschrift, op straffe van niet-ontvankelijkheid, moet worden ingediend in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, zou de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden, mocht hij het beroep toch ten gronde behandelen. De opmerking van verzoeker ter zitting dat hij de verwerende partij niet schaadte aangezien haar diensten tweetalig zijn, doet hier geen afbreuk aan.

7.4. Waar ter zitting het belang van toegang tot de rechter wordt benadrukt, wijst de Raad erop dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwijding uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verzoeker toont niet aan dat hem in casu geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er voorts op dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

Tot slot stelt de Raad vast dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, heeft beslist dat deze verdragsbepaling niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 18 juli 2011, nr. 214.677).

In zoverre nog wordt verwezen naar artikel 3 van het EVRM, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing op zich geen terugkeerbeslissing of verwijderingsbeslissing inhoudt (zie in deze zin EHRM, niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 27 november 2025, nr. 63620/19, N.R. v. België, pt. 20).

8. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 13 januari 2026 opgenomen grond. Het verzoekschrift, opgesteld in het Frans, is, met toepassing van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 6° van de Vreemdelingenwet, niet ontvankelijk omdat het niet werd opgesteld in de taal van de rechtspleging, in casu het Nederlands.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO